

013974

Repertoriumnummer 2016/10838
Datum van uitspraak 7 december 2016
Rolnummer 2016/RK/34

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Eindarrest

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

achtste kamer
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

1.

met zetel te : Minderhout,
ingeschreven bij de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het
ondernemingsnummer (

2.

met zetel te : Minderhout,
ingeschreven bij de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het
ondernemingsnummer (

3. De heer

wonende te : Minderhout,

- appellanten,
- allen vertegenwoordigd door meester Cuypers Ilse, advocaat te 2600 Berchem,
Roderveldlaan 3 (ref.: 03202-16-1200-ENV);

tegen de beschikking van de afdelingsvoorzitter van de rechtbank van eerste aanleg
Antwerpen, afdeling Turnhout van 13.09.2016, zetelend in kort geding, gekend onder
het rolnummer AR 16-30-C;

tegen:

HET VLAAMS GEWEST,

vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, in de persoon van de heer Minister-
President, met kantoren te 1000 Brussel, Martelaarsplein 19, voor wie optreedt de
Vlaamse Minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport,
wiens kabinet gevestigd is te 1000 Brussel, Martelaarsplein 19,

- geïntimeerde,
- vertegenwoordigd door meester Claes Johan, advocaat te 2550 Kontich,
Mechelsesteenweg 160 (ref.: 1006/1873);

* * *

1. De antecedenten en de vorderingen

1.
|
| : (hierna |) is een groothandel in vlees-
producten en | (hierna |) baat een vrieshal uit te |
|

De heer | (hierna |) is ook ingeschreven op dat adres en is eigenaar van de percelen waarop de vleeshandel en de vrieshal gebouwd werden. Tevens is hij eigenaar van het ernaast gelegen perceel |

2.
Op 01.09.2011 gaven de verbalisanten van de lokale politie Noorderkempen mondeling een bevel tot staking van de werken op het perceel | alwaar aan de achterzijde grondwerken werden uitgevoerd met de bedoeling een parking aan te leggen voor het aanpalend vleesbedrijf. Dit bevel werd bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 12.09.2011.

3.
Op 28.11.2011 verleende het college van burgemeester en schepenen (CBS) van de stad Hoogstraten een stedenbouwkundige vergunning aan | voor het aanleggen van een parking op het perceel aan de | , o.a. met de voorwaarde dat ter hoogte van de perceelgrens met | een haag diende te worden aangeplant en een draadafsluiting diende te worden opgericht conform het inplantingsplan.

Het CBS verleende aan | op 18.06.2012 een gewijzigde milieuvergunning af voor de uitbreiding met een parking onder dezelfde voorwaarden (aanleggen van een haag en het plaatsen van een draadafsluiting).

Er mocht bovendien geen doorgang gecreëerd worden tussen beide percelen.

4.
Op 03.08.2012 werd opnieuw een bevel gegeven tot staking van de werken op het perceel aan de | en er werd een doorbreking van het eerdere stakingsbevel vastgesteld. Er werd tevens vastgesteld dat achteraan het kwestieuze perceel verharding werd aangelegd zodat daar geen haag kon worden geplant en geen draadafsluiting kon worden geplaatst. Dit bevel werd bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 17.08.2012.

Op 07.08.2012 werd opnieuw een bevel tot staking van werken op hetzelfde adres gegeven. Er werd vastgesteld dat op het perceel aan de | | bestratingswerken aan de gang waren zonder stedenbouwkundige vergunning, terwijl op het perceel aan de | | een vrachtwagen, waarmee betonklinkers werden aangevoerd, geparkeerd stond. Aangezien de verbalisanten ter plaatse vaststelden dat de toegang tot het perceel nr. | | via de openbare weg (| |) onderbroken was door werken, was de vrachtwagen noodzakelijkerwijze het kwestieuze perceel opgereden via het perceel aan de | | , hetgeen eveneens de vaststelling van een doorbreking van het eerdere stakingsbevel met zich meebracht.

Dit bevel werd ook bekrachtigd op 17.08.2012.

Voor de doorbreking van het eerste stakingsbevel werd aan | | een administratieve geldboete opgelegd, die door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur verminderd werd naar 3.000 EUR.

5.

Op 08.04.2013 werd door het CBS een op 20.12.2012 door | | verrichte aanvraag tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning voor o.a. het aanleggen van een nieuwe ontsluiting van het perceel aan de | | langs het perceel aan de | | geweigerd. Het administratief beroep hiertegen werd afgewezen bij besluit van de Bestendige Deputatie van de provincie Antwerpen van 12.07.2013.

6.

Er werd door | | een toegang gecreëerd tot het perceel aan de | | via een niet-stedenbouwkundig vergunde weg, die aangelegd werd op een naburig perceel in de | | en die gedoogd werd door de eigenaar van dat perceel.

Op 03.08.2016 liet de nieuwe eigenaar weten dat vanaf 01.09.2016 geen toegang meer mocht worden genomen via zijn perceel. Deze termijn werd in onderling overleg verlengd tot december 2016.

7.

Op 17.08.2016 gingen | | , | | en | | (hierna de consoorten | |) over tot dagvaarding in kort geding van het Vlaams Gewest om te verschijnen voor de afdelingsvoorzitter van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout, zetelend in kort geding.

De vordering van de consoorten strekte ertoe:

- de opheffing te horen bevelen van de stakingsbevelen van 01.09.2011, 03.08.2012 bekrachtigd op 17.08.2012 en van 08.08.2012 (bedoeld wordt 07.08.2012), eveneens bekrachtigd op 17.08.2012;
- aan en bij middel van dringende en voorlopige maatregel een uitweg en doorgang toe te laten via het perceel aan de naar hun eigen achterliggende terreinen en dit in afwachting van een uitspraak ten gronde van de vrederechter over het verzoek tot een recht van uitweg en doorgang (in latere conclusies aangepast “in afwachting van een uitspraak ten gronde over de wettigheid van het BPA en de vergunningsvoorwaarden en over het verzoek tot het creëren van een doorgang over eigen terrein”);
- het Vlaams Gewest te veroordelen tot de gedingkosten;

Het Vlaams Gewest verzocht de eerste rechter de vordering van de consoorten onontvankelijk minstens ongegrond te verklaren en hen te veroordelen tot betaling van de gedingkosten.

8.

De thans bestreden beschikking van de afdelingsvoorzitter van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout, zetelend in kort geding dateert van 13.09.2016.

Met betrekking tot de vordering tot opheffing van de stakingsbevelen (de “eerste vordering”) oordeelde de eerste rechter dat hij rechtsmacht had en bevoegd was om van de vordering van de consoorten kennis te nemen, zodat de vordering ontvankelijk werd verklaard.

Wat betreft de beoordeling ten gronde stelde de eerste rechter dat hij enkel mocht oordelen of het gegeven bevel rechtmatig was. Hij stelde niet de opportuniteit ervan te mogen beoordelen.

Hij stelde ook dat de stakingsbevelen onmiskenbaar er op gericht waren om verdere stedenbouwkundige inbreuken te voorkomen, een duidelijk preventief karakter hadden en geenszins berustten op machtsoverschrijding.

Hij oordeelde verder dat de bevestigde stakingsbevelen hun preventief karakter behielden, aangezien de consoorten nog steeds de ontsluiting via het perceel aan de beoogden.

Het door de consoorten ingeroepen onwettig karakter van de bekrachtigde stakingsbevelen omdat ze gebaseerd zouden zijn op onwettige vergunningsvoorwaarden op basis van een onwettig BPA werd niet door de eerste rechter aanvaard.

Hij kwam tot het oordeel dat zij niet het bewijs leverden van de door hen aangevoerde onwettigheid van het BPA en de specifieke voorwaarden van aanplanting van een haag en het plaatsen van een draadafsluiting in de stedenbouwkundige vergunning van 08.11.2011, zodat de bekrachtigde stakingsbevelen evenmin geacht werden aangetast te zijn door een onwettigheid.

Voor het overige oordeelde hij dat de bekrachtigde stakingsbevelen in redelijkheid werden genomen en wettig waren, zodat de vordering tot opheffing ongegrond werd verklaard.

Met betrekking tot de vordering tot toelating om een toegang te nemen via het perceel aan de (de "tweede vordering") verklaarde de eerste rechter zich zonder rechtsmacht.

Hij oordeelde dienaangaande dat het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van de vordering van de consoorten in niets verschilt van wat onder meer vroeg bij haar stedenbouwkundige aanvraag, ingediend bij het CBS op 20.12.2012, hetgeen geweigerd werd. Ook het hiertegen aangetekende administratief beroep werd afgewezen.

De eerste rechter stelde verder vast dat op 06.04.2016 en een nieuwe aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning hadden ingediend o.a. voor het aanleggen van de ontsluiting.

Hij was echter van oordeel dat het werkelijke voorwerp van de vordering van de consoorten enkel kaderde binnen de betwistingen over de bestuurshandeling van het afleveren van een stedenbouwkundige vergunning en geenszins een dreigende schending van een subjectief recht in hoofde van de consoorten behelsde dat van het Vlaams Gewest een bepaald gedrag vereiste.

De eerste rechter was dan ook van oordeel dat de ingestelde vordering van de consoorten ten aanzien van het Vlaams Gewest onttrokken was aan de rechterlijke macht. Hij verklaarde zich zonder rechtsmacht om van deze vordering kennis te nemen.

De gedingkosten werden ten slotte lastens de consoorten gelegd.

9.

De consoorten hebben bij een ter griffie van het hof op 16.09.2016 neergelegd verzoekschrift hoger beroep ingesteld tegen voormelde beschikking en verzoeken het hof hun oorspronkelijke vorderingen gegrond te verklaren en het Vlaams Gewest te veroordelen tot de gedingkosten van beide aanleggen.

De consoorten preciseren in hoger beroep dat aan en bij middel van een dringende en voorlopige maatregel een uitweg en doorgang zou worden toegestaan via het perceel aan de naar hun eigen achterliggende terreinen en dit in afwachting van een uitspraak over de onwettigheid van het en de vergunningsvoorwaarden en het verzoek tot het creëren van een doorgang over eigen terrein en over een beslissing in laatste aanleg over de stedenbouwkundige vergunning.

10.

Het Vlaams Gewest besluit tot de ongegrondheid van het hoger beroep van de consoorten en verzoekt het hof de bestreden beschikking te bevestigen en de gedingkosten van het hoger beroep ten laste te leggen van de consoorten

2. Beoordeling

Met betrekking tot de "eerste" vordering van de consoorten in zoverre ze ertoe strekt de opheffing te horen bevelen van de stakingsbevelen van 01.09.2011, 03.08.2012, bekrachtigd op 17.08.2012 en van 08.08.2012 (bedoeld wordt 07.08.2012), eveneens bekrachtigd op 17.08.2012

11.

Deze eerste vordering van de consoorten strekt ertoe de opheffing te horen bevelen van de stakingsbevelen van 01.09.2011, 03.08.2012 bekrachtigd op 17.08.2012 en van 08.08.2012 (bedoeld wordt 07.08.2012), eveneens bekrachtigd op 17.08.2012.

Artikel 6.1.47 VCRO bepaalt dat de staking van het werk, de handeling of het gebruik kan worden bevolen wanneer deze een inbreuk vormen o.a. op de verplichtingen zoals bepaald in artikel 6.1.1 VCRO.

Tussen partijen bestaat geen betwisting omtrent het feit dat de eerste rechter werd aangezocht als de rechter die bij toepassing van art. 6.1.47, lid 6 VCRO bevoegd is de opheffing te bevelen van de bij toepassing van art. 6.1.47 VCRO opgelegde stakingsbevelen. In dat geval neemt de eerste rechter met betrekking tot de kwestieuze stakingsbevelen evenwel een beslissing ten gronde, niettegenstaande de procedure volgens art. 6.1.47, lid 6 VCRO volgens de regels van het kortgeding verloopt. De eerste rechter zetelt en beslist "zoals in kortgeding".

Evenwel doet noch het feit dat de consoorten gedagvaard hebben “in kortgeding” (zonder in de dagvaarding de woorden “zoals in kortgeding” te hebben gebezigd), noch het feit dat de zaak werd ingeschreven op de rol van de kortgedingen, noch het feit dat de rechter zijn beslissing als “beschikking” heeft bestempeld, afbreuk aan het feit dat de eerste rechter rechtsgeldig werd gevat, bevoegd was met betrekking tot wat door hem beslist werd en dienaangaande eigenlijk, zetelend zoals in kortgeding, een vonnis heeft verleend, waarbij het hof vermag aan de beslissing de juiste kwalificatie te geven.

Het behoort aan de rechter, zetelend zoals in kortgeding, om de in toepassing van artikel 6.1.47 V.C.R.O. genomen en aangevochten maatregelen te toetsen op hun externe en interne wettigheid en te onderzoeken of ze stroken met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berusten.

Aldus is de rechter vooreerst bevoegd om na te gaan of de bedoelde werken vergunningsplichtig zijn en/of gebeurlijk de vergunning al dan niet conform werden uitgevoerd. Daarnaast dient hij te toetsen of de door het bestuur getroffen maatregel uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening werd genomen, en dus niet gesteund is op motieven die aan de ruimtelijke ordening vreemd zijn of die steunen op een opvatting van goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

De redelijkheidsbeoordeling impliceert dat rekening wordt gehouden met de ernst van de overtreding maar ook dat wordt onderzocht of de maatregel voor de overtreder niet disproportioneel bezwarend is, in het geval dient te worden afgewogen of de stakingsbevelen als kennelijk onredelijk moeten worden bestempeld omwille van het feit dat het erdoor bekomen voordeel voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit.

De rechter zetelend zoals in kort geding oordeelt daarbij alleen of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de beslissing om de kwestieuze maatregel te treffen, hetgeen in zijn hoofde slechts een marginale toetsing inhoudt.

In die optiek is het stakingsbevel een preventief instrument die er op gericht is verdere schade aan de ruimtelijke ordening te voorkomen.

12.

Blijkens de voorliggende stukken (stuk 10 Vlaams Gewest) diende een aanvraag in tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning voor het aanleggen van een zone voor parkeren van voertuigen, wagens, vrachtwagens en aanhangwagens op het perceel aan de

Hieruit blijkt dat het kwestieuze perceel volgens het van kracht zijnde gewestplan in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en voor kleine en middelgrote ondernemingen ligt, mede bestemd voor kleine opslagplaatsen van goederen, gebruikte voertuigen en schroot.

Het CBS was dan ook van oordeel dat de aanvraag principiële in overeenstemming was met het geldende plan.

De aanvraag werd op 28.11.2011 gunstig geëvalueerd op voorwaarde dat:

- de nieuwe haag wordt aangeplant in het eerste plantseizoen volgend op de ingebruikname van de parking;
- de nieuw te plaatsen draadafsluiting doorlopend wordt opgericht en dit alvorens de ingebruikname van de parking;

Door | werd navolgend een aanvraag verricht tot het bekomen van een milieuvergunning betreffende de verandering van het bestaande bedrijf (vrieshuis) door toevoeging van het perceel 28x, waarvoor de exploitatie werd gevraagd van een stalplaats voor vier voertuigen/aanhangwagens andere dan personenwagens (stuk 1 de consoorten).

Deze vergunning werd op 18.06.2012 verleend, mits naleving van de bijzondere voorwaarde dat de nieuw aan te brengen draadafsluiting dient te worden aangebracht voor de ingebruikname van de parking en dat een nieuwe haag moet worden aangeplant in het eerste plantseizoen volgend op de ingebruikname van de parking alsook dat geen doorgang gecreëerd mag worden naar het achterliggende perceel sectie | .

13.

Door de verbalisanten werd op het perceel van | vastgesteld dat:

- op 01.01.2011 op het perceel langsheen de | graafwerken aan de gang waren met het oog op het aanleggen van een parking zonder dat beschikte over de vereiste stedenbouwkundige vergunning (stuk 1 Vlaams Gewest);
- op 03.08.2012 een oprit werd aangelegd met aansluiting op het achtergelegen bedrijventerrein van het bedrijf van | , hoewel dit in de inmiddels afgeleverde vergunningen verboden werd (stuk 2 Vlaams Gewest);

- op 07.08.2012 betonstenen op de oprit werden gestort, waarbij vastgesteld werd dat op het perceel aan de [] een vrachtwagen, waarmee betonklinkers werden aangevoerd, geparkeerd stond. De verbalisanten stelden dienaangaande ter plaatse vast dat de toegang tot het perceel aan de [] via de openbare weg []) versperd was ingevolge wegwerkzaamheden, zodat de vrachtwagen noodzakelijkerwijze het perceel opgereden had via het achterliggende bedrijventerrein (stuk 3 Vlaams Gewest);

Op 01.09.2011 en 08.08.2012 werd het bevel tot staking van de werken mondeling gegeven; op 03.08.2012 werd dit schriftelijk door de verbalisanten opgemaakt en aangeplakt. Alle bevelen werden nadien door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, die de stopzetting van de beëindiging van de werken beoogde, bekrachtigd.

Blijkens de erin opgenomen bewoordingen betroffen de onderscheiden bekrachtigingsbeslissingen (stukken 4-6 Vlaams Gewest) de staking van de wederrechtelijke werken aan het perceel voor het aanleggen van een parking, voor het aanleggen van een oprit ter aansluiting op de verharding van het achtergelegen bedrijventerreinen en de wederrechtelijke werken voor de bestratingswerken inzake aanleg van een bijkomende parking in betonstenen.

14.

Het hof stelt vast dat de bedoelde werken en/of handelingen overeenkomstig artikel 4.2.1 VCRO vergunningsplichtig zijn.

Het hof stelt verder – samen met de eerste rechter – vast dat de op 01.09.2011 vastgestelde inbreuken (waarvoor op dezelfde datum een mondeling bevel tot staking werd gegeven, dat door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bekrachtigd werd op 12.09.2011) en de op 07.08.2012 vastgestelde inbreuken voor wat betreft het aanbrengen van een betonnen verharding in betonstenen (waarvoor op 07.08.2012 een mondeling bevel tot staking werd gegeven, dat door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur op 17.08.2012 bekrachtigd werd) betrekking hebben op werken die werden uitgevoerd en waarvoor elke stedenbouwkundige vergunning ontbrak, zodat het verweer van de consoorten [] alsdat de bekrachtigde stakingsbevelen onwettig zouden zijn omdat ze gebaseerd zouden zijn op onwettige vergunningsvoorwaarden op basis van een onwettig BPA hierop geen betrekking kan hebben.

Het hof stelt ook vast dat alle drie de stakingsbevelen afdoende gemotiveerd zijn en zowel de stedenbouwkundige toestand als de feiten beschrijft, waaruit blijkt dat de stedenbouwkundige voorschriften zijn overtreden als de toepasselijke bepalingen (6.1.47 e.v.) van de VCRO aangeven. Alle drie de bekrachtigingsbesluiten voldoen aan de motiveringsverplichting als ze op de motieven van het stakingsbevelen steunen, ernaar verwijzen en benadrukken dat de stakingsbevelen een verdere aantasting van de ruimtelijke ordening beoogt te voorkomen.

15.

De consoorten roepen eveneens in dat de bevelen onrechtmatig zouden zijn want gebaseerd op onwettige vergunningsvoorwaarden en een onwettig BPA, dat het een feitelijk achterhaalde situatie betreft en dat de toegang bestemmingsongevoelig zou zijn.

Het hof stelt – met de eerste rechter vast – dat enkel de op 03.08.2012 vastgestelde inbreuken, waarvoor op dezelfde datum een bevel tot staking van de werken werd gegeven, bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur op 17.08.2012, betrekking hadden op werken die werden uitgevoerd in strijd met de voorwaarden die in de bouwvergunning/milieuvergunning werden opgelegd, te weten de aanleg van een oprit op het perceel langs de in aansluiting met het er naast gelegen perceel aan de

Het hof stelt verder dat de kwestieuze inbreuken duidelijke schendingen zijn van de opgelegde voorwaarden (verbod op doorgang) die reeds werden opgelegd vooraleer een aanvraag tot het bekomen van een vergunning tot het aanleggen van een nieuwe ontsluiting werd ingediend (met name op 20.12.2012 en waarbij de aanvraag trouwens werd afgewezen).

Aldus steunt het kwestieuze stakingsbevel op ernstige gronden en was het er onmiskenbaar op gericht om verdere stedenbouwkundige inbreuken te voorkomen.

Ten overvloede voegt het hof eraan toe dat ter zake geen machtsoverschrijding of machtsafwending wordt ingeroepen, laat staan bewezen.

Aangezien op het ogenblik van vaststelling de werken nog bezig waren en niet beëindigd waren en de consoorten nadien nog steeds de bedoeling hadden een doorgang te bekomen tussen de beide kwestieuze percelen, ook al werd de draad geplaatst en de beplanting aangelegd, hadden ze een duidelijk preventief karakter.

Verder is het hof van oordeel – zoals ook de eerste rechter aannam – dat de grenzen van het BPA | : niet volledig identiek zijn aan de grenzen van het bestemmingsgebied volgens het gewestplan. Het perceel aan de | grenst aan het BPA, maar ligt er in feite buiten.

Hieraan wordt geen afbreuk gedaan doordat een andere strook langsheen de | wel werd aangeduid met “woongebied met landelijk karakter”, nu dit niet het geval is voor wat betreft het kwestieuze perceel nr.

Aldus wordt niet bewezen dat het BPA impliciet of expliciet de bestemming van het kwestieuze perceel zou hebben gewijzigd naar woongebied met landelijk karakter.

De consoorten | voeren ten slotte ook aan dat de feitelijke toestand inmiddels achterhaald is nu de bufferzone een overbodige functie heeft (het BPA dateert van 1999 en | is intussen eigenaar geworden van perceel nr. | en dat de toegangsweg bestemmingsongevoelig is, zodat de aanvraag enkel moet beoordeeld worden in het licht van de goede ruimtelijke ordening.

Het hof is van oordeel dat de eerste rechter terecht stelde dat deze argumenten de opportuniteit van een toegangsweg via het perceel langsheen de | betroffen, waarmee de stakingsrechter zich niet mag inlaten.

De bestreden uitspraak wordt wat betreft de eerste vordering van de consoorten | bevestigd.

Met betrekking tot de “tweede” vordering van de consoorten | in zoverre ze ertoe strekt de aan | en | bij middel van dringende en voorlopige maatregel een uitweg en doorgang (toegangsweg) toe te laten via het perceel aan de | naar hun eigen achterliggende terreinen en dit in afwachting van een uitspraak ten gronde over de onwettigheid van het BPA en de vergunningsvoorwaarden en het verzoek tot het creëren van een doorgang over eigen terrein en over een beslissing in laatste aanleg over de stedenbouwkundige vergunning

16.

De eerste rechter nam van deze tweede vordering kennis, in tegenstelling tot de eerste vordering, als rechter in kort geding die bij toepassing van artikel 584 Ger.W. in gevallen die hij spoedeisend acht, bij voorraad uitspraak doet uitspraak in alle zaken, behalve die welke de wet aan de rechterlijke macht onttrekt.

Hij oordeelde dat hij zonder rechtsmacht was, nu het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van deze tweede vordering van de consoorten in niets verschilde van wat onder mee vroeg bij haar stedenbouwkundige aanvraag, ingediend bij het CBS op 20.12.2012, hetgeen geweigerd werd. Ook het hiertegen aangetekende administratief beroep werd afgewezen.

De eerste rechter stelde verder vast dat op 06.04.2016 en een nieuwe aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning hadden ingediend o.a. voor het aanleggen van de ontsluiting.

Hij was echter van oordeel dat het werkelijke voorwerp van deze tweede vordering van de consoorten enkel kaderde binnen de betwistingen over de bestuurs-handeling van het afleveren van een stedenbouwkundige vergunning en geenszins een dreigende schending van een subjectief recht in hoofde van de consoorten behelsde dat van het Vlaams Gewest een bepaald gedrag vereist.

17.

Het hof is echter van oordeel dat deze tweede vordering van de consoorten ter zake wel degelijk als onmiddellijk voorwerp een burgerlijk recht heeft. Zij beoogt onmiddellijke en daadwerkelijke toegang via het perceel aan de tot het achterliggend perceel nr. in afwachting van een uitspraak ten gronde over de onwettigheid van het BPA en de vergunningsvoorwaarden en het verzoek tot het creëren van een doorgang over eigen terrein en over een beslissing in laatste aanleg over de stedenbouwkundige vergunning.

Tot beslechting van zulke vordering is niet de administratieve overheid, maar uitsluitend de justitiële rechter bevoegd.

18.

De kortgedingrechter is overeenkomstig artikel 584 van het Gerechtelijk Wetboek bevoegd om de wederzijdse rechten van partijen prima facie te beoordelen en een beslissing te nemen, maar het geschil ten gronde omtrent die rechten wordt in elk geval niet beslecht in kort geding, nu het enkel gaat om een uitspraak "bij voorraad".

Het voorschrift van artikel 584 van het Gerechtelijk Wetboek verbiedt de rechter in kort geding niet een voorlopige maatregel te nemen als het bestaan van een recht voldoende waarschijnlijk is om het nemen van die beslissing te verantwoorden.

Het hof is van oordeel dat de consoorten de in hun dagvaarding opgenomen urgentie bewijzen, gezien zij thans enkel nog toegang kunnen nemen tot hun perceel via een perceel aan de , dat onlangs in de handen is gekomen van een nieuwe eigenaar, die gemeld heeft dat deze mogelijkheid verdwijnt vanaf 01.09.2016 (zie stuk 9 – consoorten), hetgeen blijkbaar minnelijk verlengd werd tot 01.12.2016. Uit de voorliggende stukken (in zonderheid stuk 3 – consoorten) blijkt dat via geen toegang kan worden genomen tot de vrieshal. Het gevolg is dat aldus vanaf 01.12.2016 geen toegang meer zal hebben tot de vrieshal waardoor de uitbating van het vleesbedrijf in het gedrang komt en de gewone rechtspleging ten gronde eenzelfde resultaat binnen dezelfde termijn niet kan verschaffen.

Daar waar de consoorten hiervan op 02.08.2016 en 05.08.2016 in kennis werden gesteld, hebben zij hierop quasi onmiddellijk gereageerd door op 17.08.2016 te dagvaarden in kort geding.

De korgedingrechter kan zijn beslissing steunen op een voorlopige beoordeling van de grond van de zaak, hetgeen betekent dat de vordering alsdan gegrond kan worden verklaard wanneer de schijn van rechten de gevorderde maatregel rechtvaardigt, waarbij hij de belangen van beide partijen dient af te wegen.

Het hof is van oordeel dat in de gegeven omstandigheden deze tweede vordering van de consoorten gegrond dient te worden verklaard en dat zij het prima facie aannemelijk maken dat een vergunning met betrekking tot de doorgang tussen de beide percelen bekomen zal (kunnen) worden. Het hof baseert zich hiervoor op volgende elementen:

- er werd reeds een bouwvergunning bekomen (en de werken werden reeds uitgevoerd) voor wat betreft het aanleggen van een zone voor parkeren van voertuigen, wagens, vrachtwagens en aanhangwagens op het perceel aan de ;
- er werd reeds een milieuvergunning afgeleverd betreffende de verandering van het bestaande bedrijf (vrieshuis) door toevoeging van het perceel 28x, waarvoor de exploitatie werd gevraagd en bekomen van een stalplaats voor vier voertuigen/aanhangwagens andere dan personenwagens (stuk 1 – consoorten);
- de percelen gelegen aan de en zijn reeds verenigd in één hand, te weten van ;
- uit de reeds toegekende milieuvergunning blijkt dat het perceel gelegen is in ambachtelijk gebied, waardoor 18 voertuigbewegingen (een daggemiddelde van 9 vrachtwagens) die op de parking worden verricht door de stad Hoogstraten als een aanvaardbaar gegeven wordt beschouwd;

- uit het geheel van de omstandigheden en de uiteenzetting door de consoorten blijkt dat deze voertuigbewegingen alleszins niet (minstens niet ingrijpend) zullen vermeederen wanneer er een toegangsweg is van het perceel aan de | naar het perceel met nr. |, zodat de hinder voor de omwonden prima facie niet zal veranderen;

Het hof is aldus van oordeel dat bij middel van dringende en voorlopige maatregel een toegangsweg kan worden toegelaten via het perceel aan de | naar de eigen achterliggende terreinen van de consoorten | en dit in afwachting van een uitspraak ten gronde over de onwettigheid van het BPA en de vergunningsvoorwaarden en het verzoek tot het creëren van een doorgang over eigen terrein en over een beslissing in laatste aanleg over de stedenbouwkundige vergunning.

Overeenkomstig artikel 584 Ger.W. beslist de kortgedingrechter bij voorraad, hetgeen wijst op het voorlopig karakter, in die zin dat hij een later bodemgeschil niet zinloos maakt. Door het nemen van bovenvermelde maatregel neemt het hof geen maatregel waardoor de rechten van partijen op definitieve en onherroepelijke wijze worden aangetast en vermijdt het bovendien een voldongen feit te creëren.

Tevens brengt de maatregel geen nadeel aan de zaak zelf toe, waardoor de bodemrechter in geen enkel opzicht gebonden is door wat het hof als kortgedingrechter thans beslist.

19.

Gezien het wederzijds gelijk en ongelijk in hoofde van beide partijen is het hof van oordeel dat de gedingkosten, verbonden aan de procedure eerste aanleg en hoger beroep, bij gelijke helften tussen partijen verdeeld dienen te worden en dat de rechtsplegingvergoedingen worden gecompenseerd.

3. Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15.06.1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Verklaart het hoger beroep van |
(vrieshuis |) en | : in de volgende mate
gegrond;

Bevestigt de bestreden uitspraak alwaar de eerste rechter uitspraak deed over de eerste vordering van | | en |
in zoverre ze ertoe strekt de opheffing te horen bevelen van de stakingsbevelen van 01.09.2011, 03.08.2012 bekrachtigd op 17.08.2012 en van 07.08.2012, eveneens bekrachtigd op 17.08.2012;

Hervormt de bestreden uitspraak waar de eerste rechter oordeelde over de tweede vordering van | | en |
in zoverre ze ertoe strekt de aan |
bij middel van dringende en voorlopige maatregel een toegangsweg toe te laten via het perceel aan de | naar hun eigen achterliggende terreinen en dit in afwachting van een uitspraak ten gronde over de onwettigheid van het BPA en de vergunningsvoorwaarden en het verzoek tot het creëren van een doorgang over eigen terrein en over een beslissing in laatste aanleg over de stedenbouwkundige vergunning;

En opnieuw wijzende,

Verklaart zich met rechtsmacht om kennis te nemen van deze vordering en verklaart ze ontvankelijk en gegrond;

Zegt voor recht dat bij middel van dringende en voorlopige maatregel een toegangsweg kan worden toegelaten via het perceel aan de | naar de achterliggende terreinen van | | en |
en dit in afwachting van een uitspraak ten gronde over de onwettigheid van het BPA en de vergunningsvoorwaarden en het verzoek tot het creëren van een doorgang over eigen terrein en over een beslissing in laatste aanleg over de stedenbouwkundige vergunning;

Verwijst | | en |
en het Vlaams Gewest elk in ½ van de dagvaardingskosten in de procedure eerste aanleg en de rolrechten in de procedure hoger beroep, vereffend op:

- dagvaardingskosten: 550,94 EUR
- rolrechten hoger beroep: 630 EUR

Compenseert de rechtsplegingsvergoedingen tussen de partijen;

Dit arrest werd uitgesproken op de openbare terechtzitting van 7 december 2016
door

B. BULLYNCK

Raadsheer dd. Voorzitter

D. DEMEESTER

Raadsheer

I. TRAEST

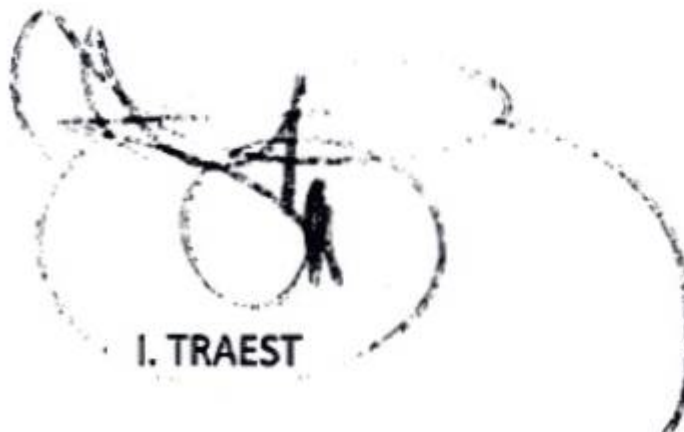
Raadsheer

R. VAN GOETHEM

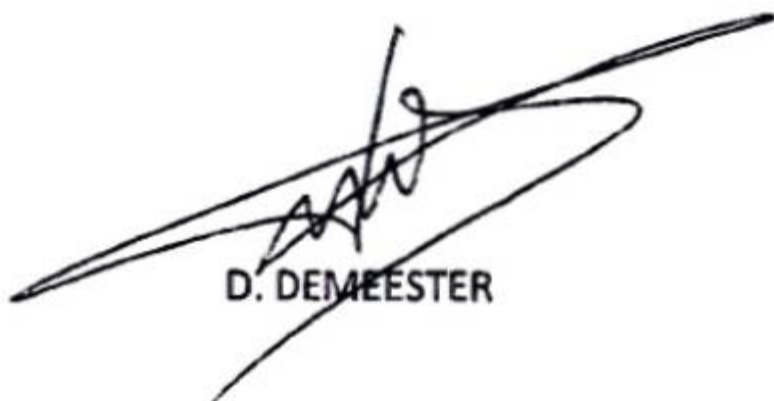
Griffier

R. VAN GOETHEM

I. TRAEST

D. DEMEESTER

B. BULLYNCK

